

ἀνεπιμέλετος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπιμέλετος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐπιμελεντός < ἐπιμελέω ἀμαρτ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀμελής, ράθυμος: Ὀκνὸς καὶ ἀπιμέλετος ποῦ 'σαι, καμένε!

ἀνεπιτήδειος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνεπιτήδειος.

Ἀδέξιος, ἀνίκανος: Ἀνεπιτήδειος τεχνίτης. Ἀνεπιτήδεια ράφτρα.

ἀνεπιτήρητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐπιτηρητός < ἐπιτηρῶ ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος, ὁ μὴ φυλαττόμενος: Ἀμπέλια - χιτήματα ἀνεπιτήρητα.

***ἀνερασία** ἢ, 'νερασία Πόντ.(Κερασ.) 'νερασία Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) 'νεραζία Πόντ.(Ὁφ.) 'νεραζία Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεράσκομαι.

Τὸ προξενεῖν ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν ἐνθ' ἄν.: 'Νεραζίαν ἐν' αὐτοῦ τὸ φαεῖν Τραπ. Ντό 'νεραζία ἄθροπος εἶσαι; (τί ἀηδὴς ποῦ εἶσαι;) αὐτόθ. 'Κ' ἐντρέπεται, 'νεραζία! Χαλδ. || Φρ. 'νερασία καὶ καταφτυστέριν (ἐπὶ ἀκαθάρτου προσώπου ἢ πράγματος) Κερασ. Συνών. *ἀνέρασμαν.

***ἀνεράσκομαι**, 'νεράσκομαι Πόντ.(Κερασ.) 'νεράσκουμαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) 'νεράσκομαι Πόντ.(Κοτύωρ.) 'νεράσκομαι Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ.) ἐρνάσκομαι Πόντ. (Κολων.) ὀρνάσκομαι Πόντ. (Κολων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἐράσκομαι. Περὶ τῆς λ. ἰδ. Ἀνθ.Παπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 130.

Ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, βδελύττομαι, ἐπὶ πραγμάτων ἐνθ' ἄν.: 'Νεράσκομαι νὰ τρώγω ἀβοῦτο τὸ φαγεῖν Κοτύωρ. 'Ενεράστα τὸ κρέας Χαλδ. 'Ενεράστεν τὸ παιδίον αὐτ' καὶ 'κὶ θέλ' νὰ ἐλέπ' αὐτοῦ (ἐλέπει αὐτοῦ) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. 'Ἀσ' τὸν Γεώργιν ἐνεράστα καὶ τὸν ἄγι-Γεώργιν (διὰ τὸν Γεώργιν ἐμίσησα καὶ τὸν ἄγι-Γεώργιν. Πολλάκις ἐνεκά τινος ἀποστρεφόμεθα καὶ συγγενῇ ἢ φίλῳ του) Κερασ.

***ἀνέρασμαν** τό, 'νέρασμαν Πόντ. (Τραπ.) 'νέραγμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεράσκομαι.

***Ἀνερασία**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. 'Νεράγμαν καὶ νερασίαν τ' ἐγένουσ'νε! (ποῦ ἐγίνες!)

ἀνέραστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *'νεραστός < 'νερασκουμαι, δι' ὃ ἰδ. *ἀνεράσκομαι.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν πρὸς τι.

***ἀνέργατος** ἐπίθ. ἀνέργατους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεργος.

Ὁ χωρὶς ἐργασίαν, ἀνεργος: Ἀνέργατους ἐμ'να σήμιρα. Συνών. ἀνεργος.

ἀνεργία ἢ, Κάρι. ἀναργίος ὁ, Πόντ. (Οἶν.) ἀναργίος Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεργος.

1) Ἡμέρα ἐορτῆς Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) 2) Ἡ τῶν μελισσῶν ἀκαταστασία ἐνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς βασιλίσσης, ὅτε ὁ μελισσοκόμος προσθέτει εἰς τὴν κυψέλην ἄλλο σμήνος μετὰ βασιλίσσης Κάρι.

ἀνέργιος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.) ἀνέριος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνέριος Πόντ. (Σάντ.) Οὐδ. ἀνέριν Πόντ. (Κερασ.) ἀνέρι' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεργος. Διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς καταλ. πβ. ζουφός-ζοφίος, κοῦφος-κούφιος κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ. 10.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν μετεχειρίσθη τις ἀκόμη, καινουργῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀνέρι' κοδκίν' - παννὴν κττ. Χαλδ. Ἀνέριγια λώματα Τραπ. Λώμαν ἀνέριγον Κοτύωρ. || Παροιμ. Ἀνέριγον κοδκίν', ποῦ κρεμάνω σε; (ἐπὶ τοῦ περιποιουμένου νέον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, διὰ τὸ ὅποιον ἀργότερον θὰ ἀδιαφορήσῃ) Κρώμν. Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιαστος 2, ἀλάτρευτος 2, ἀμεταχείριστος, ἄπαννος, ἄπιαστος, ἀφόρετος, καινούργιος. Πβ. καὶ ἀβάσταχτος 2. 2) Νέος, ἄπειρος Πόντ.: Ἀσμ.

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ μωρόν, ὁ μωρο-Κωσταντῖνον, μωρὸς ἐσέβεν 'ς τὴν φιλήν καὶ ἀνέριος 'ς τὴν ἐγάπην (φιλή = ἔρως). 3) Ξηρός, σκληρός, ἐπὶ γῆς Πόντ. (Χαλδ.): Ἀνέρι' χῶμαν.

ἀνεργος ἐπίθ. σῦνηθ. ἀνεργος Κύπρ. ἀνεργος βόρ. ἰδιώμ. ἀναργος Θράκ. Πόντ. (Οἶν.) ἀναργος Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) ἀεργος σῦνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀεργος Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνεργος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνεργος = ὁ μὴ γενόμενος, ἀτέλεστος.

1) Ὁ μὴ ἐργαζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὖρη ἐργασίαν ἐνθ' ἄν.: Κάθεται ἀνεργος ἢ ἀεργος σῦνηθ. Ἀνεργες μέλισσες (αἱ μὴ παράγουσαι μέλι) Κύθν. Σίφν. Κὶ τὰ δυνὸ ἀδέρφια ἄνιργα εἶνι Σκόπ. Ἐέντον δύο ἐβδομάδας ἀεργος κάθουμαι Χαλδ. || Παροιμ.

Ἀνεργος δουλειὰ δὲν ἔχει, | τὸ βρακί του λυεῖ καὶ δένει (ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως ἐργαζομένου) Κρήτ. — Γνωμ. 'Σ τὸν ἀνεργο τὸν ἄνθρωπο ἡ μέρα φαίνεται χρόνος Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 8185 (ἐκδ. JSchmitt) «ὄλοι τὸν θέλουσι γελᾶ, μέμφονται καὶ ὀνειδίζει, | διότι ἐστράφη ἀνεργος, τὴν ἐξοδὸν του ἐχάσε». 2) Ὁ μὴ χρησιμοποιούμενος, ἀχρησιμοποίητος ἢ ὁ ἀδρανὴς πολλαχ.: Τὸ κρεμαστὸ ρολοὶ σκούριαζε ἀνεργο ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 22 Ἀνεργα σῦνεργα αὐτόθ. 24 Τὰ παλληκάρια... στεκόντανε μὲ τὰ χέρια ἀνεργα ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 24 Ἀνεργη ζωὴ ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 2 119 || Ποίημ.

Καριοφίλια ξακουστὰ καὶ χίλια γαταγάνια, τί κοῖμα ποῦ 'ταν ἀνεργα καὶ τὰ φοροῦσε ὁ τοῖχος

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,82. 3) Ὁ μὴ καλλιεργούμενος, ἀκαλλιέργητος ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 101: Τέτοια συλλογίζοταν ὁ μικρός, ἐνῶ περνοῦσε τὰ χωράφια τ' ἀνεργα, τ' ἀκλάδευτα λιοστάσια κ' ἔφτανε 'ς τ' ἀμπέλι, ἀδούλευτο καὶ αὐτό. 4) Ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὃν δὲν ἐργάζεται τις, ὁ καθ' ὃν ἀργεῖ ΜΤσιριμώκ. Ἐκ βαθ. 45: Ἀνεργα βράδυα.

ἀνεργία ἢ, πολλαχ. ἀνεργὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. νερό.

Ἐλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία: Παροιμ. 'Σ τὴν ἀνεργία καλὸ 'ν' καὶ τὸ χαλάζει (ὑπαρχούσης ἐλλείψεως πράγματός τινος ἀρκεῖται τις καὶ εἰς τὸ μικροῦ λόγου ἄξιον δυνάμενον ὅπωςδήποτε νὰ τὸ ἀναπληρώσῃ) Θήρ. 'Σ τὴν ἀνεργὰν φελᾶ τῶαί τὸ χαλάζειν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἡ πολλοσπορκὰ νικᾷ τὴν ἀνεργὰν (ὁ σπείρων πολλὰ πάντως ὠφελεῖται τι καὶ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας) αὐτόθ. Συνών. ἀβρεξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνακρέμασι 3, ἀνέχθεια, ἀνομπριά, ἀννδριά.

